

RES NOVERBA

Setzè durant l'any © Déu per a pensar – Dr Mn Jordi Castellet

Amb aquesta citació em saludava el Lluís Codina de Can Baió (+2015), el manyà de Sant Feliu, entrant a l'hort de la meva mare. «Fets i no paraules.» I és que es tracta de passar a l'acció i no restar solament en els mots. Per això regurgitem la qüestió: soc del camp de la bona llavor o del jull?

Expliquen que un rei va voler demanar comptes als seus súbdits d'una regió vitivinícola i els va concedir que, per pagar els impostos, tothom posés una galleda plena fins a vessar del vi de la seva bota particular del celler de casa. Així va disposar una gran tina al centre de la plaça del poble i tothom, això sí

lliurement, hi anés a abocar el resultat de la seva aportació. Un dels veïns va pensar: «com que tothom hi tirarà vi del seu, si jo hi poso una galleda d'aigua, ja ni es notarà, i jo passaré d'aquesta manera.»

Així ho feu. Van passar els dies acordats i el rei va tornar al poble. Va voler comprovar quin era el resultat de l'aportació dels seus súbdits. Va anar fins a la tina del centre de la plaça, va obrir l'aixeta i en va omplir la seva tassa. Era aigua pura, clara i cristal·lina.

Tots els veïns del poble havien anat arribant a la mateixa conclusió que el primer, de manera que no va quedar res més aigua de la font per al rei. Aleshores va prendre la decisió de convertir aquell poble, amb els seus habitants, cases i propietats, en esclau directe de la corona, fins que no hagués pagat la injúria comesa a la reialesa del país.

Les paràboles d'avui (Mt 13,24-43) ens posen al davant del misteri del mal i el poder vencedor de Déu. De fet, estan continuant les que el Senyor va començar diumenge passat: la del sembrador, amb la bona llavor que acaba triomfant. La paràbola del jull ve a contrapesar la del sembrador, així com les dues paral·leles del llevat i del gra de mostassa, que mostren el poder germinal i triomfant, finalment, del Regne de Déu, malgrat els inconvenients i els obstacles.

La pregunta, doncs, és clara, on se situa la meua vida: en el camp de la bona llavor o en la tasca del jull? L'un venç i es recollit per a la vida eterna; l'altre, per molt que molesti, destorbi, desagradi, ocupi l'espai de la bona collita, acabarà en la mort eterna i en els càstigs infernals descrits al final de l'evangeli d'avui, en un to gens políticament correcte per part de Jesús, sinó més aviat desafiant per posar a distància els presumptes amics.

El Regne de Déu és l'objectiu de les paràboles i consisteix en l'establiment de la voluntat de Déu en el cor humà, en el lloc on es prenen les decisions, el santíssim espai espiritual i moral on es valoren les accions i es pren partit pel bé o pel mal. És aquí on Jesucrist vol regnar. També vol regnar en el meu cor, en el teu, en el de tothom. Aquesta és la lluita contínua de Déu amb els seus enemics en l'interior de l'home, amb els condicionants de la llibertat humana.

No és immediat ni automàtic el Regne, sinó que es defineix un interval entre l'avui i ara, amb l'endemà

futur, metafísic i escatològic definitiu. Déu ens dona tota una vida perquè ens arribem a merèixer la salvació que Crist ja ens ha guanyat per la seva passió, mort i resurrecció. Què apporto jo al Regne de Déu: vi o aigua?

Als catalans, que vivim a la terra del vi, de la llet i de la mel, ens agrada dir que no bevem mai aigua si no ha estat degudament destil·lada... pel cep.

En Ramon Perarnau de Can Dorca, la primera vegada que va haver de passar per una intervenció quirúrgica m'explicava, sorneguer: «mossèn, m'han extret dos litres d'aigua del pulmó. No sé d'on l'han tret, perquè jo només bec vi!»

Com a molt podem convertir el vi en aigua, però ningú, per molt savi que fos, no seria capaç de transformar l'aigua en vi, excepte Crist, el cep veritable, Jn 15 en les noces de Canà. Jn 2 Per això ens ha deixat el cep i les parres que guarneixen la casa, fan ombra i donen el seu fruit tardor, per a l'alegria i per a la festa dels homes.

Sempre puc fer més pel Regne de Déu. Puc lluitar i treballar encara una mica més. I no és en va plantejar-nos-ho en el temps distint de l'estiu i les vacances. Perquè si la meua vida consisteix a anar amb el cap cot, aleshores no hi ha més solució que donar més, exigir més de la vida que Déu m'ha concedit. Com ho faré per donar al Rei el resultat que ell espera de mi, de la collita que el Senyor espera del meu treball, de la convivència amb els altres, de l'amor que ha sembrat en el meu propi cor.

¿No és just que aportem el millor que tenim a la festa de Déu a la terra amb el nostre treball, amb el nostre descans, amb la formació i l'estudi, amb totes les nostres energies i il·lusions? Faig llum o faig fum? Aporto vi o aigua?